

* تسنیم: در حال حاضر با وجود تمام شعارها صنعت نساجی با بی مهری های زیادی در سیاست گذاری و مقابله با قاچاق روبه روست. در ابتدای صحبت وضعیت فعلی صنعت نساجی را چگونه می بینید؟

مهندس امامی رثوف: اگر یک پله از بی مهری ها به صنعت نساجی بالاتر برویم باید اینگونه مطرح کنیم که صنعت و تولید کشور با مشکل کم فکری مواجه است. به نظر می رسد دولت برنامه ای برای تولید و صنعتی شدن ندارد حتی در مدیریت ها و جابه جایی هایی که در طول سال های اخیر در وزارت صمت صورت گرفته هم می توان به این نتیجه رسید که خط ثابتی وجود ندارد که باید از نقطه A به نقطه B حرکت کنیم تا نقش دولت، بخش خصوصی، بانکها و سیاست خارجه در این مسیر روشن باشد و تقریباً باری به هر جهت حرکت می کنیم به عنوان مثال در بحث ارزی ما در شرایط جنگی هستیم. این یک محدودیت منابع ارزی را برای کشور به وجود آورده است، سال گذشته وزیر صمت اعلام کرد به ما ۳۰ میلیارد دلار تخصیص داده بودند اما با چانه زنی آن را به ۴۵ میلیارد دلار افزایش دادیم، اما همان وزیر صمت که اوایل سال این صحبت را مطرح کرد امروز بعد از شش ماه سر کار نیست و در وزارتخانه دیگری مشغول به کار است.

ما در ابتدای سال به وزارت صمت اعلام کردیم که در صنعت نساجی در سال ۱۴۰۲ در مجموع ۲ میلیارد و ۱۰۰ میلیون دلار واردات و حدود ۶۰۰ تا ۷۰۰ میلیون دلار صادرات داشتیم که یک ناترازی اینجا وجود دارد که باید مدیریت کنیم و پیشنهاد انجمن این بود که سهمیه های ارزی بگونه ای مدیریت شوند که بجای تخصیص ارز به انتهای زنجیره ارزش، اولویت به تخصیص و تامین ارز ماشین آلات و مواد اولیه از ابتدای زنجیره تعلق گیرد و در این خصوص پیگیری های زیادی هم انجام دادیم که متأسفانه بی حاصل ماند.

* تسنیم: در صنعت نساجی مدیریت لازم در تخصیص ارز وجود دارد یا خیر؟

مهندس امامی رثوف: به اعتقاد بنده در شرایطی که محدودیت ارزی داریم باید مغز متفکر و مجموعه برنامه ریز منابع ارزی را مدیریت کند که در حال حاضر چنین عزمی در بدنه دولتی ما وجود ندارد و دولت هم حاضر به پذیرش نظر مشورتی بخش خصوصی نیست و این موضوع ربطی به اصلاح طلب بودن و اصولگرا بودن دولت ها ندارد.

تشکیل شورای عالی صنایع نساجی با حضور ذی نفعان و نمایندگان بخش خصوصی و دولتی

گزارشی از میزگرد خبرگزاری تسنیم با حضور نایب رئیس، عضو و دبیر انجمن صنایع نساجی ایران

اشاره:

به گزارش خبرنگار اقتصادی خبرگزاری تسنیم، یک مشکل اصلی اقتصاد کشور این روزها رکود تولید است که اکثر صنایع کشور با آن روبرو هستند، از جمله صنعت نساجی که طی سالیان متمادی گذشته به دلیل بی توجهی دولت و سیاستگذاری های غلط اقتصادی به حال و روز بدی دچار شده است و بخش عمده مشکلات امروز صنعت نساجی هیچ ربطی به تحریم خارجی ندارد، چرا که در روزگار تحریم ها تا قبل از اینگونه تصمیمات مدیریتی خلق الساعه و جدید، صنعت نساجی توانسته بود خود را در مراحل مختلف زمانی زنده و پویا نگهدارد. فعالان این صنعت با سابقه می گویند، نفس هایش به شماره افتاده اما هیچ اراده ای برای حل مشکلات این صنعت در دولت وجود ندارد، گویی صنعتی ناتنی است که محکوم به تعطیلی بوده و نباید توسعه پیدا کند.

امروز تولیدکنندگان صنعت نساجی و پوشاک از کمبود مواد اولیه و نوسان قیمتتها به عنوان مهم ترین موانع رونق و پویایی صنعت نساجی یاد می کنند. علاوه بر این تعهدات ارزی و سیاستهای متغییر دولت در زمینه نرخ ارز هم بر حجم مشکلات آنها اضافه کرده است.

خبرگزاری تسنیم برای بررسی وضعیت فعلی صنعت نساجی در میزگردی را در اواسط آذرماه با حضور برخی فعالان این صنعت به بررسی مشکلات این حوزه و برخی راه حل ها پرداخته است. اه با حضور برخی فعالان این صنعت به بررسی مشکلات این حوزه و برخی راه حل ها پرداخته است.

در این میزگرد دکتر شاهین کاظمی - نایب رئیس هیئت مدیره انجمن صنایع نساجی ایران، مهندس حسن نیلفروش زاده - عضو هیئت مدیره انجمن صنایع نساجی ایران - و مهندس سیدشجاع الدین امامی رثوف - دبیر انجمن صنایع نساجی ایران - به بیان دیدگاه های خود پرداختند.

برایتان می آوریم. در واقع ماشین آلات خط تولید را پيله ور می آورد و این هم نتیجه دیگری از سوء مدیریت.

مهندس نیلفروش زاده: در آخر باید تکلیف را روشن کرد یا در محدوده جنگی هستیم یا نه دستمان باز است اگر دستتان باز است پس چرا ارز نمی دهید چرا صنعت را بیچاره کرده ایم. امروز تولید ابزار و مواد اولیه با قیمت مناسب می خواهد. در حال حاضر حدود ۶۰ تا ۷۰ درصد پارچه های نامرغوب وارد کشور می شود که خودمان به راحتی می توانیم این پارچه ها را تولید کنیم. آن دسته از کالای فانتزی هم که وارد می کنند با قیمت حداکثری می فروشند. حتی کالای چینی هم که وارد کشور می شود با حداکثر قیمت فروخته می شود آخر چطور می شود که به یک عده ارز دولتی می دهید که کالاها را با قیمت ارزان وارد و چندین برابر قیمت در بازار بفروشند!

تسنیم: وزارت صنعت ارزیابی در مورد پارچه های وارداتی ندارد؟ هر کس بخواهد هر پارچه ای را می تواند وارد کند بدون توجه به نیاز داخل!

کاظمی: بخشی از این پارچه های وارداتی نامرغوب و با استفاده از مواد بازیافتی تولید شده تند که در صورت عدم اطلاع رسانی به مصرف کننده نهایی می تواند مشکلاتی را ایجاد نماید و تولیدکنندگان داخلی از بابت کیفیت از این نمونه ها بسیار جلوتر و پیشروتر هستند. نکته مهم تر اینکه برخی می روند پارچه های استوک با قیمت پایین می خرند اما با اظهارات خلاف واقع ارز دولتی را می گیرند و تقریباً محدودیت و ممنوعیتی برای واردات در حال حاضر وجود ندارد و ایرادی که ما داشتیم عدم تخصیص ارز نیما برای واردات بود. اینجا چند سوال مطرح است که آیا پارچه ای وارد شده است؟ کسی می تواند اثبات کند که این مقدار پارچه که ارز گرفته اند وارد شده اند. آیا واقعا این پارچه های وارد شده ۵ دلاری هستند؟ اگر خلاقیت در دور زدن قوانین باشد می روند پارچه ۱ دلاری می خرند ۱۰ دلار اظهار می کنند. در آن شرایط با تخصیص ارز نیما، برای هر دلار ۲۰ هزار تومان سود می بردند.

در حال حاضر میزان واردات پارچه و مجوز های تخصیص ارز نیما صادر شده به چند شرکت خاص ناشناس در صنعت نساجی و پوشاک برای ما ابهام دارد و کسی هم در این رابطه پاسخی به تولیدکنندگان نمی دهد

موجود نبوده است. مشابه این شرکت ۵ شرکت دیگر هم در مجموع ۱۰۰ میلیون دلار ارز گرفته اند به عبارتی ۲۰۰ میلیون دلار با شش شرکت پُر شده است.

دکتر کاظمی: طی پیگیری ها و مکاتباتی که انجام شد قرار بود این موضوع تکرار نشود اما جالب اینجاست در ۶ ماه ابتدای امسال هم همان شرکت ها بیشتر از سال گذشته ارز گرفته اند. این در حالی است که در بدنه صنعت همه چیز مشخص است و زنجیره وار به هم متصل هستند اما این افراد در زنجیره تخصیص ارز قرار ندارند و شرکت هایی ارز گرفته اند که اصلاً مشخص نیست پارچه ای وارد کرده اند یا نه؟ سوال دیگر این است این پارچه ها به کدام بخش صنعت تزریق شده است؟ و آیا این پارچه با همان ارز نیما به دست تولیدکنندگان پوشاک رسیده است؟

مهندس نیلفروش زاده: باید بپذیریم که محدودیت داریم اما در زمان محدودیت مدیریت باید قویتر کار کند و مدیریت در سایه نباید داشته باشیم. مگر می شود شما در محدودیت ارزی شدید باشید و کارخانجات بابت تخصیص ارز لطمه بخورند و حتی تعطیل شوند و قیمت تمام شده به شدت تحت تاثیر مشکلات تامین مواد اولیه افزایش یابد اما به جای پرداخت درست ارز، تخصیص ارز مسیر اشتباهی را پیش بگیرد.

مهندس امامی رثوف: خطا این است که با اختلاف ارز توافقی و بازار آزاد شما درصد قابل توجهی سوبسید به واردکننده می دهید. وقتی شرکت وارد کننده پارچه را در بازار ۷۵ تومان می فروشد به عبارتی ما عملاً فقط یک مسیری را باز کردیم که یک سری از شرکت ها از این رانت استفاده کنند در مقابل لیست بلندی از شرکت های تولیدی هستند که ثبت سفارش آنها از مهر سال گذشته معطل تایید هستند. حتی بازار حاصل از صادرات خودشان هم موفق نشده اند نیازهای ضروری خود را تامین کنند و این یعنی ایجاد رانت و فساد و تبعیض ناشی از سوء مدیریت.

جالب اینجاست در همین شرایط که براحته به برخی ارز نیما برای واردات تعلق می گیرد و برخی نمی توانند ماشین آلات خود را تامین ارز کنند، برخی افراد در قالب پيله وری می گویند شماهایی که نیازمند واردات ماشین آلات هستید، ماشین ها را به ما بدهید ما آن ها را خرد می کنیم و با ۹ کانتینر هر کدام ۹۰ میلیون تومان

به عنوان مثال برای شفاف تر شدن موضوع عرض می کنم که در ردیف تعرفه های مختلفی که مربوط به واردات بود حدود ۸۵۰ میلیون دلار واردات پارچه داشتیم که از این ردیف تعرفه ها ۱۰۰ میلیون دلار آن پارچه های صنعتی و ۷۵۰ میلیون دلار واردات انواع پارچه است. البته از این ۷۵۰ میلیون دلار تقریباً ۵۵۰ میلیون دلار آن پارچه هایی هستند که از پارچه های مصنوعی و سنتتیک تولید می شوند به نوعی از مواد اولیه ای تولید می شوند که در ایران به خاطر منابع نفت و پتروشیمی و واحدهای تولید الیاف و نخ باید مزیت داشته باشیم. در اوایل سال ما با وزارت صمت، دفتر منسوجات پوشاک و تشکلات صنعت نساجی به تفاهمی رسیدیم که سهمیه های تخصیص ارز را با توجه به محدودیت منابع کنترل کنیم به عبارتی واردات ۷۵۰ میلیون دلار پارچه برای ما زیاد است. البته می پذیریم که یک بخش از نیاز پارچه را از محل واردات تأمین کنیم اما یک بخش زیادی از این منابع را به جای اینکه محصول نهایی که ارزش افزوده زیادی دارد وارد کنیم باید سرمایه گذاری کنیم که در داخل تولید شوند چون تکنولوژی، توان و دانش فنی تولید آن را داریم و می توانیم در این حوزه ورود کنیم.

براساس این تفاهم قرار بود سهمیه های تخصیص ثبت سفارشهای مربوط به پارچه با دقت بیشتری انجام شود تا ۳۰۰ میلیون دلار صرفه جویی از محل اقلام وارداتی داشته باشیم و در عوض بتوانیم تسهیل در واردات ماشین آلات و مواد اولیه خام پایه کنیم اما متأسفانه وزارت صمت بعنوان متولی صنعت بدون در نظر گرفتن کار کارشناسی و فنی مجوز تمام تخصیص ها را داده است و امسال بیشتر از سال قبل پارچه وارد کرده ایم آن هم از محل ارز نیما.

* تسنیم: به نوعی تخصیص ارز به پارچه هایی داده شده است که لزومی به واردات آنها نبود؟

مهندس امامی رثوف: بعنوان مثال عرض می کنم که در سال گذشته یک شرکت که اصالت تولید و سرمایه گذاری تولیدی آن برای فعالین همکار ما مشخص نیست که چه شرکتی است و کجاست؟ حدود ۱۰۰ میلیون دلار از ۵۵۰ میلیون دلار ارز نیما تخصیصی برای واردات پارچه را دریافت نموده است، در حالی در سامانه جامع تجارت برای این شرکت فعالیت را کد ثبت شده و آماری از میزان تولید و فروش پارچه وارد شده

دکتر کاظمی
نائب رئیس هیئت مدیره
انجمن صنایع نساجی ایران

مهندس امامی رثوف: هنگامی که وزارت صمت بخشنامه می دهد که متوسط زمان تخصیص ارز اگر ارز حاصل از صادرات خود باشد بلا فاصله انجام و اگر حاصل از صادرات دیگران باشد ۷۵ روز و نیم باشد ۸۰ روز انجام می شود و به آن عمل نمی کند و ثبت سفارشات واردات ماشین آلات، بعضاً یکسان است که در نوبت قرار دارند، چرا در پایین همان بخشنامه تبصره می زند که تلفن همراه، تبلت و پارچه که صف تخصیص ارز زیادی دارند از این بخشنامه مستثنی است و هر هفته بر اساس میزان مورد تایید وزارت صنعت تخصیص ارز انجام می شود و چگونه است که نظارت و کنترلی برای تخصیص ارز پارچه ندارد و به سادگی ۷۵۰ میلیون دلار ارز نیمایی برای واردات آن تخصیص می دهد و هیچ کنترل و نظارتی هم بر آمار تولید و تجارت آنها در سامانه جامع تجارت نمی کند.

دکتر کاظمی: سوال بزرگ ما این است که آیا این پارچه وارد شده یا نه؟ این پارچه های ارزان پلی استری که ارزان ترین نوع پارچه هستند را متأسفانه در حجم بسیار زیادی از محل ارز نیمه وارد ایران کرده اند در حالی که پوشاکی ها می گویند پارچه ارزانی به دست ما نمی رسد. پس چه اتفاقی برای پارچه های وارد شده می افتد اگر این پارچه ها با ارز نیمه وارد شده کجاست!

متأسفانه در حال حاضر قدرت خرید بسیار پایین است تقاضا هم کاهش یافته است چطور ممکن است برخی شرکت ها همچین حجمی را به طور رسمی ثبت سفارش کنند مجوز تخصیص ارز نیمه هم بگیرند اما در شبکه تولید و توزیع نظارت و کنترلی نشوند و همکاران و ذینفعان این صنعت هم آنها را شناسند البته ما هم قشر زیادی را در بخش تولید پارچه داریم که

مهندس نیلفروش زاده
عضو هیئت مدیره
انجمن صنایع نساجی ایران

رسمی نیستند، اما فعالیت کارخانجات نساجی کاملاً روشن است به نوعی ما درگیر زنجیره ای از پرداخت هزینه ها و تکالیف قانونی و پرداخت های دولتی و تأمین مواد اولیه و فروش کالا آنها با شفافیت هستیم که هر روز با چالش های زیادی روبه رو هستیم اما فعالیت بدون کنترل و نظارت برخی از این شرکتهای متقاضی دریافت ارز نیمه محل سوال است. به عنوان نمونه یکی از مشکلات ما افزایش سامانه ها است و هر روز ما را با هزینه های زیادی روبه رو می سازد. متأسفانه جنس های وارداتی که در بازار می آید هیچ کدام فاکتور ندارد و هیچ ردی از خود به جای نمی گذارد.

من در فاز رسمی تمام این مشکلات را باید پوشش دهم اما در بازار افراد با یک شماره موبایل ده ها برابر من گردش مالی را در سیستم دارند بدون اینکه ۱ ریال هزینه اضافی پرداخت کنند. قبل از اینکه وارد موضوع پارچه بشویم مشکل ما این است که مغز متفکر واحدی بالای صنعت کشور نیست و کسی نمی تواند یک بستر مناسب و یکسان را برای همه مدیریت کند و بدلیل فقدان این مدیریت، عملاً وارد کننده با فرار از تکالیف قانونی در بخش صنفی، تولید کننده رسمی و شفاف را با مشکل مواجه می سازد.

در نمایشگاه قبلی نساجی که وزیر حضور داشتند ما گفتیم یک شورای عالی برای صنعت نساجی تشکیل دهید برای کل صنعت نساجی بتواند تصمیم بگیرد و منافع کلان کشور و زنجیره ارزش را یکجا ببیند و بهترین تصمیم را با مشارکت بخش خصوصی برای صنعت بگیرد.

یعنی می خواهیم بگویم اصلاً رویه واحدی برای این قضیه وجود ندارد من در انجمن صنایع نساجی ایران برای تهیه پنبه باید بروم وزارت جهاد کشاورزی برای

مهندس امامی رثوف
دبیر انجمن صنایع نساجی ایران

پلی استر به وزارت نفت مراجعه کنیم و وزارتخانه های دیگر، چرا من در انجمن باید با تمام وزارتخانه ها درگیر باشم و هر وزارتخانه ای از نگاه خاص خودش به قضیه نگاه می کند و به هیچ عنوان حرف همدیگر را هم قبول ندارند؟ در بعضی موارد حتی در وزارت صمت در طبقات حرف همدیگر را قبول ندارند چه برسد به وزارت خانه های دیگر چون مدیریت واحدی برای این قضیه وجود ندارد.

به نظر می رسد تشکیل شورای عالی صنایع نساجی با حضور ذینفعان و نمایندگان بخش خصوصی و دولتی مرتبط می تواند راهکار مناسبی برای توجه به این صنعت باشد.

مهندس نیلفروش زاده: بعنوان یه صنعتگر بسیار قدیمی من محکم به شما می گویم به این صنعت ظلم می شود. ما می توانیم کار کنیم به شرطی که چوب لای چرخ صنعت نگذارند. در حال حاضر ۹۹ درصد فعالان این صنعت بخش خصوصی هستند که به جای حمایت هر روز با تحریم های داخلی که بسیار بدتر از تحریم های خارجی است روبه رو هستند.

دکتر کاظمی: می گویند روند تخصیص ارز مواد اولیه صنعت نساجی تسهیل شده است اما در چه فازی تسهیل شده است!! به بازرگانان ناشناس برای واردات پارچه ارز داده شده و اقدام موثری برای واردات مواد اولیه و ماشین آلات خط تولید صنعت نساجی انجام نشده است، هر چند که امیدواریم با سامانه ارز مبادله ای این مشکلات برطرف شود.

متأسفانه در سال گذشته بسیاری از واحدهای خط تولیدی حتی برای ترخیص قطعات و لوازم بدکی خود در حد چند ده هزار دلار مشکل خوردند، در حالی که

«اطلس تجارت ساحل اروند» یعنی همه در یک جا متمرکز اند اینجا هیچ ارتباطی برای شهرهای بزرگ نساجی کشور ندارند. چاره‌ها اینها در یک نقطه مرزی قرار دارند؟ اگر من نساجی پارچه نیاز داشته باشم به همسایه‌ام می‌گویم می‌توانی پارچه بیاری؟ کسی از آبادان بلند نمیشود مواد فرش ماشینی کاشان را بیاورد همه حول و حوش هم شکل می‌گیرند پس مشخص است کانالها برای واردات غیر شفاف، غیر رسمی و قاچاق کاملاً باز است. در خیابان شریعتی از میرداماد تا پل صدر ۲۰ تا ۲۰۱۹ تا برند تشک آلمانی، سوئدی و سوئیسی هستند در حالی که امار گمرک می‌گوید تشک وارد مملکت نمی‌شود.

در این شرایط ۲ حالت بیشتر ندارد در یک جایی در جنوب شهر یک تشکی تولید می‌شود و لیل سوئیس و سوئد و آلمان و غیره به آن الصاق می‌کنند یا واقعا واردات انجام می‌شود. جالب اینجاست این واردات غیر رسمی در روز روشن انجام می‌شود و هیچ کس هم برخوردی با آنها نمی‌کند. در این شرایط چطور صنعت نساجی می‌تواند در شرایط نابرابر ضمن افزایش تولید به فکر کاهش هزینه‌ها و حتی افزایش صادرات باشد. مهندس امامی رثوف: وقتی صحبت از قاچاق منسوجات و پوشاک و کالای خواب می‌کنیم باید مجموعه‌ای از اقسام مختلف شبکه قاچاق و واردات رسمی و غیر رسمی و غیر شفاف و غیر قانونی را با هم دید.

متأسفانه عدم وجود رویه‌های مشخص در واردات از مناطق آزاد و پیلهوری و ته لنجی و عدم وجود نظارت در اجرای آئین نامه‌های مربوطه عملاً این مناطق را هم به سکوها و واردات غیر رسمی تبدیل نموده است که مستحضر هستید که کالای قاچاق هم به لحاظ عدم پرداخت و عوارض گمرکی و قرار گرفتن در چرخه شفافیت در زنجیره ارزش و عدم پرداخت مالیات ارزش افزوده و فاکتور رسمی و سایر موارد مزیت قیمتی دارد هم به لحاظ استوک بودن و پائین بودن ارزش قیمتی نسبت به کالای مشابه و محصولات وارداتی دیگر هم بدلیل عدم ردیابی در سامانه‌های شفافیت نظیر فاکتور رسمی و ارزش افزوده و عدم پرداخت عوارض و مالیات‌ها نسبت به تولیدات داخلی از مزیت قیمتی برخوردارند و همه این موارد شامل پبله وری، ته لنجی و واردات غیر رسمی و قاچاق را باید در یک مجموعه با هم دید.

شد اما یکی از آن اجرا نشد، چرا؟ امروز صادرات منسوجات ترکیه از صادرات نفت و پتروشیمی ما بالاتر است. ترکیه ۳۳ میلیارد دلار منسوجات صادر می‌کند که پلی استر آن را ما باید تامین کنیم. در برنامه ششم تولید ۱۰۰ میلیون تن مواد پتروشیمی تعریف شد اما مشخص نکردند که این مواد چیست و همه به سراغ تولید راحت‌ترین مواد حرکت کردند و به تولید ۸۰ میلیون تن هم رسیدیم اما کسی نیامد بگوید که این ۸۰ درصد چه ماده‌هایی بود، ما در پتروشیمی هزاران ماده داریم آیا این پلی استری که نیاز داشتیم را تولید کردیم یا تمام کارخانه به سمت تولید مواد دیگری رفتند که برای ما صرفه اقتصادی ندارد.

تسنیم: علاوه بر تخصیص غیر کارشناسی ارز به واحدهای تولیدی از مشکلات افزایش قاچاق هم توضیحاتی را مطرح کنید.

دکتر کاظمی: وضعیت به سمتی حرکت می‌کند که قیمت‌های ما در داخل افزایش می‌یابد و فضای قاچاق بسیار شدت می‌گیرد. یکی دیگر از مشکلات کشور ما این است که برچسب خارجی بر روی محصولات بی‌کیفیت می‌زنند و به اسم خارجی یا کارخانجات صاحب نام داخلی فروخته می‌شود که این موضوع صنعت را با مشکل مواجه کرده است.

مهندس نیلفروش زاده: قاچاق یک شاخه ندارد. آن کالاهایی که از جنوب کشور بدون شناسنامه تحت عنوان ته لنجی وارد می‌شوند در همه اینها یک چیز مشترک است بدون شناسنامه، کالا وارد می‌کنند. من تولید کننده به محض فروش ۱۰۰ متر پارچه بایستی فاکتور صادر کنم و کد ملی خریدار را ثبت و در سامانه هم ثبت کنم. از آن طرف افرادی که کالای قاچاق دارند به هیچ وجه مشکل فاکتور نویسی رسمی کالا را ندارند. این تفاوت قیمتی عدد کوچکی نیست.

اصفهان، یزد، تبریز، تهران، مشهد و قزوین و البرز شهرهای بزرگی هستند که کارخانجات نساجی در آنها واقع شده است اگر قرار باشد وارداتی صورت بگیرد باید حوالی این‌ها صورت بگیرد اما شرکت‌هایی مثل «اکسین گستر پوشاک اروند» در خوزستان، صبا اروند آن هم از خوزستان، «متین تجارت فردوس جنوب»، «مبین تجارت فخر کارون»، «شور تجارت اروند»، «طلوع ستاره نور اروند» «سیروس تجارت سیراف»

افرادی بدون هیچ اطلاعاتی و هویتی در این صنعت، ۱۰۰ میلیون دلار و ۹۰ میلیون دلار توانستند تخصیص بگیرند برای ما سوال است که این چه وضعیتی است! مشکل اینجاست هر روز رنگ مشکلات عوض می‌شود و مدیریتی برای کمک به صنعت نساجی وجود ندارد. امروز هر بخش دولت با تئوری خاص خودش کار می‌کند و هیچکس هم واقعیت را نمی‌بیند. یک نمونه خیلی کوچکی از مدیریت کارآمد، کشور ازبکستان است، کشوری که چند سال پیش بخاطر اینکه پنبه به ایران می‌فروخت زنده بود امروز وارد کننده پنبه شده است به این صورت که قبلاً پنبه را در بازار جهانی نمی‌توانست بفروشد چون از نیروی کار اجباری استفاده می‌کرد و دانش آموزها را می‌برد سر مزارع پنبه برداشت کنند. به همین دلیل کشورهای اروپایی و امریکایی به پنبه ازبکستان اجازه ورود نمی‌دادند و ما بزرگترین مشتری پنبه این کشور بودیم.

در این کشور دولت جدیدی آمد و این موضوع را تغییر داد به نحوی که برنامه ریزی کرد مثلاً تا سال ۲۰۲۰ پنبه صادر نمی‌کنم و در ۲۰۲۴ نخ هم صادر نمی‌کنم و بعد از این پارچه هم صادر نمی‌کنم و فقط پوشاک تولید و صادر می‌کنم. در آن زمان در انجمن آنچنان به این برنامه ریزی توجه نکردیم اما یک دفعه به خودمان آمدیم دیدیم کشوری که یک میلیون تن پنبه تولید و صادر می‌کرد الان به وارد کننده پنبه تبدیل شده است. انقدر سرمایه‌گذاری در صنعت انجام داد که امروز مجبور به واردات پنبه است و نخ را به ما صادر می‌کند و شرکت‌های ریسندگی ما که یک زمانی به مواد اولیه آنها وابسته بودند را با مشکل مواجه ساخت. در این شرایط کارخانه ریسندگی من مجبور است از استرالیا یا برزیل پنبه وارد کند و احتمالاً تا چند سال دیگر جای کشورهایی مثل بنگلادش و ویتنام را برای تامین پوشاک امریکا و اروپا می‌گیرد. ازبکستان برای رسیدن به هدف خود گمرک، وزارت صمت، بازرگانی و کشاورزی همه را بسیج می‌کند که من باید به آن نقطه برسم و همه برای یک هدف مشخص برنامه ریزی لازم را انجام دادند.

ما نزدیک ۲۴ سال است که یک واحد تولید چیپس پلی‌استر در ایران داریم و ۲۰ سال است که تلاش می‌کنیم که دومین واحد را تاسیس کنیم که نمی‌شود! من در سال ۸۳ در پتروشیمی بودم در همان زمان ده‌ها طرح توسعه پتروشیمی در صنایع پایین دستی تعریف